

риболовъ, новия влѣкачъ на транспортното дружество и силата на английската флота или съ имането, което водолазитѣ се мжчели да извадятъ отъ потъналия френски параходъ?

— Хубаво прави, че не ти дава вече.

— Ехъ, Киро! Само говоришъ и ти!

— Срамота е да пиешъ, работникъ си. Трѣбва да разберешъ най-после.

— Ти пъкъ друго не знаешъ. Каквото и да заговори човѣкъ съ тебе, все едно отвърщашъ: работникъ, та работникъ! Тебъ ти е лесно. Пустнешъ мотора, повлѣчешъ маунитѣ, облегнешъ се на каютата и животъ си карашъ. А менъ не ме питашъ, какво ме яде. Отъ морякъ — та на фабричната преса...

— Нали ти казвахъ: хайде да се смѣнимъ.

— Не съмъ мотористъ, инакъ...

Нѣкой блѣска сърдито вратата. Капитанъ Яни е. Оглежда кръчмата отъ прага и влиза стѣпка по стѣпка. Той е небръснатъ, шапката му съвсемъ смачкана, панталонитѣ повиснали.

— Добре дошелъ, Яни, — посрѣща го Богданъ. — Е, намѣри ли нѣщо?

— Намѣрихъ една дъска отъ кърмилото.

— Това ти остана отъ цѣлата гимия! Свари ли си кафе съ нея? — закача го Киро.

Наистина, тая дъска, която капитанъ Яни намѣри по брѣга на Дяволския заливъ, бѣ единствениятъ остатъкъ отъ Надежда. Бѣше тя старо корито, кръпка по кръпка, дупка по дупка. Купи я на изплащане за нищо и никакви пари. „Защо ни е“, — казваше секретарьтъ на дружеството, — „защо ни е, когато нѣкой день сама ще вземе да потъне срѣдъ пристанището, после ще плащаме хиляди и